

עלון ליל בני

פרשת שלח-לך

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

03 שו"ת עם
הרב יגאל
מה מברכים
על סלק חי?

02 משלחן רבנו
האם מברכים
"שהחיינו" על כובע?

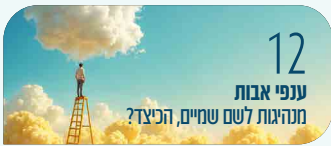
05 מדבר מנסיון
אמת או שקר

04 דרך חדשה
מחמט עבריין לדיין

11 קרוב רחוק
הולך רגל? לחץ כאן

12 ענפי אבות
מנהגות לשם שמים, הכיכר?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח'פה	ב"ש
כניסה	19:25*	19:28	19:25
ציאה	20:17	20:20	20:16
ר"ת	21:15	21:12	21:11

ירושלים: לננהגים 40 דק' 19:06

- מאבד הכל. המרגלים אמרו: אם אנחנו מפסידים - כולם מפסידים. ובגלל עשרה אנשים שלא יכלו להשלים עם אובדן תפקידם, כל דור המדבר נשאר ארבעים שנה ולא נכנס לארץ. היכן האמונה? הרי אם מגיע לך יהיה לך תפקיד, אם לא מגיע - לא יהיה. התפקיד לא עושה אותך! יש אנשים שהבטחון העצמי שלהם כל כך נמוך, שבלי תפקיד הם מרגישים חסרי ערך.

בטחון עצמי או בטחון בה'

הקדוש ברוך הוא מבטיח לתת לעם ישראל ארץ זבת חלב ודבש. מה, אתם לא סומכים על מילה של בורא עולם? אמר הקדוש ברוך הוא למשה: "שלח לך אנשים - לך, בשבילך, לא בשבילי. אני יודע מה אני נותן, אבל כדי שעם ישראל ישמע באוזניו - תשלח". משה רבנו לא מסתכן, שולח את הצדיקים הגדולים ביותר, ראשי בני ישראל. לפני שיצאו, כלב בן יפונה הלך להתפלל בקבר האבות, ומשה רבנו התפלל על יהושע שלא יפול בעצת המרגלים. הם ידעו שהולכים לקראת סכנה רוחנית גדולה.

לעומתם, יהושע בן נון וכלב בן יפונה. הם בחרו לעזוב את האגו בצד וללכת עם ה'. יהושע אמר: "אני מוכן להפסיד את התפקיד, אבל לא אבגוד באבא שבשמיים ובעם - אני לא אשקר". ומה קרה? דווקא הוא זכה להנהיג את העם אחרי משה רבנו - מנהיג בלתי מעורער. מרן הרב עובדיה יוסף זיע"א היה אומר: "משה רבנו אנחנו לא יודעים היכן קבור, אבל לנו לקבר של יהושע בן נון". למה זכה? כי עמד בניסיון. הפרשה מלמדת לקח חשוב לחיים: אדם יכול לאבד את הבית שלו בגלל אגו. יש לו אשה טובה, אבל אם אמרה לו משהו לא במקום - מוכן להרוס את ביתו כי הוא נפגע. בעבודה מוכן לשקר כי חושש לאבד את הכסא. אבל מי שהולך עם ה' לא יפסיד לעולם. יכול להיות שברגע מסוים לא תגיע להיכן שרצית, אבל ה' ידאג לך. תשים את האגו בצד, תלך עם האמת - ותראה ניסים. שבת שלום ומבורך!

אני יודע מה אני נותן, אבל כדי שעם ישראל ישמע באוזניו - תשלח". הארץ מתחלקת לשבטים וכל ההיררכיה משתנה לגמרי. הם הבינו שעלולים לאבד את התפקיד. וכאן התחיל הניסיון: האם אני אבגוד בשליחות שלי בשביל הכסא? מתוך שנים עשר צדיקים בדרגות גבוהות, עשרה לא יכלו להשלים עם כך. הם לא שיקרו - סיפרו את האמת, אבל פירשו הכל לרעה. פירות ענקיים? אנשים ענקיים? "ארץ אוכלת יושביה". במקום לראות שה' עשה ניסים כדי שלא יבחינו בהם - חיפשו את הצד השלילי. הלקח חד: אדם יכול להגיע לכל הדברים הגבוהים בעולם, אבל אם הוא נגוע בקנאה, תאוה או כבוד

בית מדרש
מפואר

ישיבה
של 1200 בחורים

קליניקה
לטיפול בחיילים
פוסט טראומה
ברוח היהדות

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

בית תמחוי
"המסעדה"

אולם מרכזי
לשיעורי הרב כ-1500
מקומות

בונים אמפרייה
לכבוד בורא עולם

קרית
יגאל ליבני

בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

משלחן

רבנו

לכבוד ידידי ורעי
האברך החשוב היקר
והנעלה אוצר כלי חמד,
הרה"ג ישי בצלאל
שליט"א.

אודות שאלת מר האם

יש לברך ברכת 'שהחיינו' על קניית כובע חדש, הנני להשיב בקצרה.

הנה יסוד ברכה זו נתבאר בגמרא ברכות (נד.) ובשלחן ערוך (סימן רכג), שעל כלים חדשים ובכללם בגדים חדשים מברך 'שהחיינו'. ומאחר שכובע בכלל בגד הוא, פשוט ששייכת בו ברכה זו. ואמנם ראיתי בספר מעדני דניאל (שם) שהביא בשם אחרונים שאין לברך על כובע, אך בחיפושי לא מצאתי דבריהם, אלא דנו האחרונים לעניין ברכות "עוטר ישראל בתפארה" או "אזור ישראל בגבורה" (עיין שו"ע שם סעיף ד, ובפיה ללב ס"ק ו), אך לא מצאתי מי שיחלוק על עיקר ברכת 'שהחיינו' בזה. ולכן נראה פשוט בעיני שיש שאף כובע הוא בכלל בגדים חדשים, ויש לברך עליו 'שהחיינו'. וכן הורה מרן הראש"ל הגר"י יוסף שליט"א בשיעורו (פרשת שלח לך תש"פ). וכ"כ בשו"ת מקור נאמן (ח"א סימן שכד).

אך זאת בתנאי שהוא שיש לו שמחה בכובע החדש, וכן הוא הדין בכל שאר בגדים חדשים שאין לברך אלא א"כ יש לו שמחה באותם הבגדים. עיין בן איש חי (פרשת ראה אות ד). ובשו"ת חתם סופר (או"ח סימן נה).

מסקנת ההלכה: אדם שקנה כובע חדש ויש לו שמחה בקנייתו, צריך לברך עליו 'שהחיינו'.

החתום בברכת כהנים באהבה יגאל כהן.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר להישען על רכב בשבת?

מותר להישען על רכב. (ע"פ המבואר במאירי שבת קכה ע"ב. ואף באופן שיתכן שתפעל האזעקה של הרכב וכדו' מותר, מאחר והוא פסיק רישיה דלא ניחא ליה בדרכנו, ואכמ"ל).

האם מותר לאב לראות בתו הנשואה בגילוי הראש?

אסור. (גמ' ברכות כד ע"א. שו"ת הראשון לציון ח"א סי' ד. אולם ע' בשו"ת עמודי שש ח"ב סי' שטז).

האם מותר לפתוח מגירה שיש בה חפצים שהם מוקצה?

אם מונח במגירה גם דברים המותרים בטלטול, והם חשובים בעיניו יותר מהמוקצה, מותר לפתוח המגירה. ודבר חשוב היינו מה שחשוב בעיניו באותו הזמן.

(ש"ע סי' שי סעיף ט. ע' בשו"ת הריב"ש סי' צג. וכ"כ בשו"ת אגרות משה ח"ה סי' כב סעיף יז. ובשו"ת שבט הלוי ח"ה סי' נ"ב. ועיין היטב בלשונו בחזו"ע שבת ח"ג עמ' קלג ודו"ק).

האם מניחים תפילין בישיבה או בעמידה?

תפילין של יד מניחים בישיבה, עם הכריכות על היד, ותפילין של ראש בעמידה. (זוה"ק פרשת במדבר דף קכ ע"ב. דרכי משה סי' כז סק"ה בשם האגור. וכן הוא בשער הכוונות דרוש ה' לתפילין. ספר מצת שמורים דף סג).

אדם שהיה ער כל הלילה והגיע עמוד השחר האם מותר לישון ולהתפלל מאוחר יותר?

אם הוא עייף והוא לא יוכל להתפלל בכוונה, מותר לישון קודם התפילה, ויקרא קריאת שמע קודם, וראוי שגם יניח תפילין ויקרא קריאת שמע, ויעמיד שומר שלא יפסיד זמן תפילה.

(כה"ח סופר סי' נח ס"ק כד. ספר לקט קמח החדש סי' פט אות טו. שו"ת בנין עולם ח"א סי' א).

אם בירך בעל הבית על הפת וכיון להוציא השומעים, וקודם שטעם המברך חלק מהשומעים דיברו, האם צריכים לחזור ולברך?

צריכים לחזור ולברך משום הפסק. (ש"ע סי' קסז סעיף ו. רמ"א שם. לבוש שם סעיף ו. כה"ח שם אות ס ע"ש).

סידור 'יגל ליבי' עם אימרות חיזוק מרגשות מאת הרב יגאל כהן

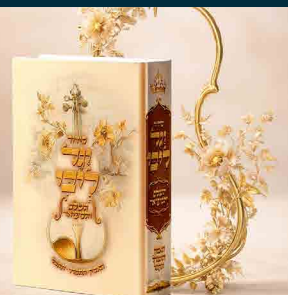
ב- 50 ₪ בלבד!!!

קבלו את הסידור שלכם עכשיו!
באתר "ביע אומר"
או התקשרו: 03-8000-770

לכל התפילה יש ניגון משלה

סידור עם לב ונשמה

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז צוק"ל הרב אחיה עובדיה

לקרב את הנשמות הרחוקות

מעשה בחסיד של האדמו"ר רבי ישראל מהוסיאטין, שהיו לו כמה בנים טובים, אבל בת אחת ירדה מדרך התורה, כמה שדיבר אתה לא עזר, אמרה לו: אין לי חלק בכך, התורה היא ישנה, עבר עליה כלח. אביה ראה שהיא עזבה את התורה, גירש אותה מביתו ואמר לה: את לא שומעת בקולי, איני רוצה שתגורי אתנו! בכל תקופה החסיד היה מגיע לאדמו"ר שלו לקבל ברכה. החסיד בא לאדמו"ר וכתב לו במכתב את שמו ואת שמות שבעת ילדיו.

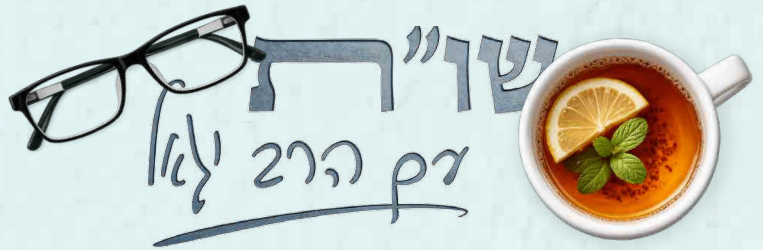
רבי ישראל הסתכל במכתב ואמר: יש לך שמונה ילדים, חסר כאן מישהו! אמר לו החסיד: יש לי עוד בת, ואני לא כתבתי את שמה כי היא ירדה מהדרך. אמר לו האדמו"ר: אתה מבין בנשמות?! אתה יודע אם הנשמה הזו טובה יותר מנשמה אחרת או טובה פחות?! תוסיף גם את השם שלה ואני אברך אותה!

אחרי כמה שנים התחילה השואה, והגרמנים הארורים טבחו והרגו ללא רחמים. ובשואה נספתה כל משפחתו של החסיד הזה. החסיד ברח מפולין לאמריקה, והגיע לאכסניה אחת וראה את בעלת הבית מגישה לאורחים תה.

הסתכל עליה וראה שהוא מכיר אותה, ניסה להזכר מי זאת ולא נזכר. שאל אותה החסיד: מה שמך? ואמרה לו את שמה. שאל אותה: מה השם של אבא ואמא שלך? ואמרה לו את השמות שלו ושל אשתו. אמר לה: את הבת שלי! מה את עושה פה?! אמרה לו: אני ובעלי ראינו מה עשו הגרמנים לאחים שלנו, והתחלנו לחזור בתשובה, ומאז הבית שלנו אכסניה לאורחים. ואתה, בגלל שאתה אבא - תישאר כאן, ואתן לך אוכל ושתייה ולינה.

יש הרבה נשמות רחוקות שצריך לקרב ולהחזיר אותן. יש סיפור על אשה אחת שמחבלי החמאס שבו אותה, והיא התפללה ואמרה: "רבונו של עולם! טעיתי שלא הלכתי בדרך התורה והמצוות. אם תציל אותי, אני מקבלת עלי לשמור שבת ולקיים מצוות". וכאשר בפעם הראשונה שחררו כמה חטופים, היא השתחררה ביניהם, ופרסמו את שמה, קוראים לה אלמוג. מי יודע אם כולם היו אומרים ככה וחוזרים בתשובה, אולי היו משתחררים מהשבי וחוזרים לביתם.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

תלמוד: הכנתי מילקשייק שעשוי מבננות תותים תמרים תפוחים וחלב, טחנתי הכל בבלנדר וכעת ברצוני לאכול, רק שאיני יודע מה מברכים על זה?

תלמוד:

כתב מרן הש"ע (א"ח בס"י רח) שהולכים אחר הרוב, ולכן צריך לדעת אם הרוב הם פירות האדמה כגון בננות. תותים וכד' יברך 'האדמה', ואם הרוב העץ יברך 'בורא פרי העץ'. אך אם אינו יודע מה הרוב יברך 'האדמה' על הכל, כיון שאם מברך על פירות העץ 'האדמה' יצא יד"ח (כיון שגם עץ גדל באדמה). ואם אפשר שיקח מין אחר שהוא שברכתו 'העץ' ויברך עליו, תבוא עליו הברכה.

תלמוד: הכנתי סלט סלק חי מה ברכתו?

תלמוד:

נראה שהיום דרך העולם לאכול סלק חי בסלט ע"י תבלין וכד', ולכן נראה שברכתו נשארת 'האדמה' (כמבואר במרן).

תלמוד: האם מותר להזיז בשבת את הפמוטות שהדלקתי בהן נרות שבת לאחר שכבו?

תלמוד:

אם יעשה תנאי בערב שבת ויאמר - 'שיוכל להזיז את הפמוטים לאחר שיכבו'. כן היא דעת מרן הש"ע (א"ח סי' רעט ס"ד), שיכול להזיזם לאחר שכבו. (ויעו"ש ברמ"א שחולק ועיין במשנ"ב תקנה לפי דעת הרמ"א).

תלמוד: מה מברכים על חלה מטוגנת?

תלמוד:

אם טיגנו פרוסות פחות מכזית בשמן עמוק (דהיינו שלא שמו מעט שמן כמו בחביתה כדי שלא תישרף אלא זה שוקע בשמן) ברכתם 'בורא מיני מזונות', ואם טיגנו חתיכות יותר מכזית ברכתם 'המוציא' (כמבואר במרן בסימן קסח סעיף י).

תלמוד: שוחחתי עם חברי בטלפון ואצלו היה מזג אוויר גשום עם רעמים, האם אני צריך לברך על הרעם?

תלמוד:

אע"פ שדעת מרן רבינו עובדיה בכמה מקומות שיש לענות אמן על ברכה ששומע בטלפון. מ"מ נראה לענ"ד, שעל רעם אין לברך דרך הטלפון. ויש לזה קצת ראייה מהגמ' בברכות דף נט. שהגמ' אומרת שלא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומיות שכלב שהפחד והאימה מחזירים את האדם בתשובה. וכאן וודאי שדרך הטלפון אין את הפחד והאימה, ואינו מרגיש את כוחו וגבורתו של הקב"ה, לכן שב ואל תעשה עדיף, והחבר יברך ואתה תענה לו 'אמן'.

בספר 'יגל ליבי' בישועתך של הרב יגאל כהן תמצאו את הדרך לשמחה אמיתית לנשמה

תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה **שמחה לנשמה**

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

אחד המרבה

ואחד הממעיט
(ברכות ה"ב)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור מנתיבות, שבקי בהלכות שמירת הלשון הוא רוצה להיות, ושואל הרבה שאלות, כדי לדעת מה לעשות. ומקיים בעצמו לא הביישן למד, ורוצה כל הזמן ללמוד ולהתחדד. ועתה הוא בא ושואל, על דבר שאותו מבלבל, יש להם בשכונה בית כנסת, ששייך לקהילתם המבוססת. מרכז רוחני גדול, שיש בו ממש הכל, למי שרוצה ללמוד, להגות בתורה ולשקוד. ושיעורים יש בכל יום, ממש כמו חלום. וחברותות למי שרוצה, וגם כיבוד כוס תה וקפה. וגם הילדים מאוד נהנים, מלימוד ב"אבות ובנים", ושיעור בקריאת תהלים, עם פרסים והרבה ממתקים. ופעם בחודש הם מתרמים, במעמד הקהילה והנדיבים, לכיסוי ההוצאות השוטפות, וגם לשלם משכורות. ורואים איך כולם נרתמים, להצמיח דור של תלמידי חכמים.

וכבר קרה כמה פעמים, שסיפרתי זאת לאחרים, על הקהילה ועל הפעילות, שגורמת לכולם התפעלות, וגם על כל ההוואי, ובלא כוונה של גנאי, כמה תרם כל אחד, ממש בפרגון מיוחד. ואת כל זה אמרתי בתמימות, בלא מחשבה של גנות. אבל אתמול אמר לי חבר, שעל תרומות יש בעיה לספר, ואף שהתכוונתי לשבח, התחיל איתי להתווכח, שהיצר הרע כאן מתארח, וזה לא פשוט בכלל, היצר הוא כמו שועל, מלא בערמומיות, ומכשיל את האדם בקלות, פועל בכשרון, להביא את האדם לכשלון, באיסור שמירת הלשון. ושואל אם נכון הדבר, מה שהחבר לו אמר?

ועניתי לבחור המתוק, שבדרך החיים רוצה לדבוק, שכותב החפץ חיים כלל, שגם אדם מבלבל, ידע מה מותר ואסור, וזהו נגמר הסיפור. והכלל הוא שתלוי על מי מדבר, ומי האיש שעליו מספר. כי פעמים שיגיד דבר אחד, על שני אנשים בנפרד, ועל אחד הוא עובר איסור, ועל השני הוא מותר גמור. כגון אם מספר על אברך, שיש עשיר שבו הוא תומך, כדי שיוכל ללמוד, ולא יצטרך לעבוד, שרק שעתים ביום הוא לומד, ובשאר הזמן מתגודד, ומדבר על הבלי העולם, מה קורה מעבר לים, זה ייחשב לגנאי גדול, ומזה מיד הוא צריך לחדול. ואם יגיד על אדם שעובד, שכל יום שעתים לומד, חוק בל יעבור, ומצליח על היצר לגבור, ואף שטרוד בפרנסתו, אינו מוותר על קביעותו, זה ייחשב לשבח גדול, ודוגמא למופת להכל.

וכעת הכל מובן, שכן הדין בנדון דידן, שאם סיפר על עשיר שנותן סכום מועט, יעבור על איסור לשון הרע ברגע קט. אך אם יאמר כן על מי שאין לו אפשרות, בשבילו אדרבה זו צדקה באיכות. והנה באותו סכום של תרומה, לאחד היא נחשבת נתינה זעומה, ולחברו היא עשייה גדולה ועצומה. ולכן תלוי על מי הוא מדבר, ועל מי הוא מספר (חפץ חיים פ"ק הלכה ה').

נזכה לתת צדקה ביד רחבה, ולהרבות בעם ישראל אהבה. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביננו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרך חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

רק תאהב אותם

מסופר על אברך תלמיד חכם, המשקיע מדי יום שעות ארוכות מזמנו, לקרוב צעירים לה' יתברך, שנסע באוטובוס, ולצידו התיישב יהודי הדור פנים, אשר לפי מראהו, ניכר כי מדובר באדם בעל תפקיד תורני חשוב. האברך פתח עימו בשיחה, וסיפר לו על פעילותו.

הרב שמע את דבריו, וכדי לחזקו החליט לחשוף בפניו את סיפורו, שטרם פורסם עד לאותו יום. "בחודש הבא אני פורש לגמלאות, מבית הדין שבו אני מכהן כדיין, כבר עשרים וחמש שנה. אבל דע לך, שלא הייתי כך, זה לא מהבית", אמר בחיך עצוב, "הורי היו ניצולי שואה מבוגרים, לא היתה להם יכולת נפשית לתת לי את תשומת הלב שדרשתי. התגלגלתי ברחובות, ומהר מאוד הגעתי גם למחוזות של כמעט פשע. בשכונה כבר היו מכנים אותי כנער רחוב, ואני עדיין לא בגיל בר מצוה.

ליד בית הורי, המשיך הדיין, היה בית כנסת אחד, ולידו מגרש כדורגל, שבו הייתי משחק עם חברים, במשך השבוע ובעיקר בשבתות. ולא פעם, היה הכדור עף לחצר בית הכנסת, פעם הוא אפילו ניפץ את אחד החלונות.

שבת אחת, מספר הרב, הייתי אז כבן חמש עשרה, היינו במגרש ושיחקנו כהרגלנו. אני בעטתי בחוזקה, הכדור יצא מהמגרש לכיוון בית הכנסת. בדיוק באותו רגע, יצא הרב מבית הכנסת והכדור פגע במגבעת שלו והעיף אותה לרצפה. אני וחברי נפלנו על הרצפה מרוב צחוק, כשראינו את הכובע של הרב הופך לצלחת מעופפת. הרב הרים את הכובע, ובא אלינו למגרש. ואני, אז בחוצפה של ילד, צעדתי לקראתו ופניתי אליו: שבת שלום, כבודו רוצה לעשות לנו קידוש, או להצטרף למשחק? אבל הרב לא נבהל. הוא הסתכל עלי ושאל: איפה ההורים שלך? ואני בחוצפתי עניתי לו: ההורים שלי מתו! ואז הרב אמר לי: בא איתי! זה היה נראה לי משעשע. החלטתי לשחק את המשחק עד הסוף, והלכתי אחריו. הגעתי לביתו, הוא נכנס ואני אחריו, הוא עשה קידוש ונתן לי לשתות. ואז שאל אותי: אתה רעב? רעב מאד, אמרתי. הרב סימן לרבנית, וערכו לי שולחן ונתנו לי לאכול, אכלתי כמו אדם שלא ראה אוכל שבוע. הרב אכל מעט מאוד, ורוב הזמן דיבר אלי, לימים הבנתי, כי אכלתי אז גם את המנה שלו.

כשסיימתי לאכול, הוא שאל אותי, אתה עייף? אני עייף מאד, זמן רב שבקושי אני ישן, אמרתי. הרב קם ממקומו, ובעצמו הציע לי את המיטה. ואני כמובן כנסתי לישון, וישנתי שם כל השבת. כשקמתי כבר היה מוצאי שבת. הרב שאל אותי, מה אתה רוצה לעשות? אמרתי, שאני רוצה ללכת להצגה. כמה עולה? שאל הרב. לירה וחצי, עניתי לו. הרב נתן לי לירה וחצי ושלח אותי. ורגע לפני שיצאתי אמר לי, תבוא עוד פעם.

ואני באתי גם למחרת. אכלתי וישנתי וקיבלתי כסף שוב. וכך עוד יום ועוד יום. ועם הזמן התגלה לי, שיש עוד שנים עשר נערים כמוני מהרחוב, אצל הרב בבית. לא יכולתי להיות כפוי טובה. מה גם, שאהבתי אותו באמת. עם הזמן הוא החל ללמד אותי מצוות, נטילת ידים, קנה לי תפילין, היה יושב ולומד איתי, קצת חומש, משנה, הלכות, לימים הלכתי בזכותו ליישיבה, והגעתי ללמוד רבנות והסמכה, ובסוף לדיינות. הוא חיתן אותי, השתתף בחתונות ילדיי, והיה גם סנדק לנכדי, סיים הרב את סיפורו לאברך שיישב לצידו באוטובוס.

"אז גם אתה, אל תתיאש משום יהודי", ציווה הרב לאותו אברך, אתה רואה אותי היום כך, דיין בבית הדין הרבני, אבל פעם גם אני הייתי כלום. רק תאהב אותם, תאהב אותם כמו את ילדיך". לסיום שאל האברך, איך קראו לאותו רב צדיק שחיוק אותך? ענה הרב: הלוא הוא מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א!"

הם תלויים ברחמים שלכם

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית.

- ובעיקר חום ואהבה
- מוצאים, משפחות
- ולדים וערסות
- מטרות ואוכל בסיסי
- טיסולים ומוצרי הנינה

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר תופעת התינוקות הכחלחלים

על תופעת התינוקות הכחלחלים אולי לא שמעתם. זו תופעה של תינוקות שנולדים עם עור כחלחל עקב חוסר חמצן בדם. רוב המקרים הללו מסתיימים במותו של התינוק.

השנה היתה 1944, המקום - ארה"ב. פרופ' הלן טאוסג' וד"ר אלפרד בללוק, שניהם חוקרים ומומחים ללב, ניסו לפתור את התעלומה, ויותר מכל - להמציא את הניתוח שיציל את אותם תינוקות. אך לשווא. לד"ר אלפרד בללוק היה טכנאי מעבדה כזה עור בשם וויאן תומאס. וויאן,

בזמנו הפנוי, התעניין מאד בניתוחים, ובפרט בתחום הקרדילוגיה. הוא התאמן על בעלי חיים, ואף על פי שלא היה רופא, וודאי לא מנתח, הוא הציע את ניסיונו לד"ר אלפרד, כדי לנסות שיטה חדשה, ואולי פורצת דרך. ייאמר לזכותו של ד"ר אלפרד שלא זרק את תומאס מכל המדרגות, אף על פי שזו היתה אחת התקופות הגזעניות ביותר שידעה ארה"ב, שבה

אנשים כהיי עור לא היו מעזים להציע את רעיונותיהם כלל, לא כל שכן בפני רופא בכיר. עוד יותר יאמר לזכותו של וויאן - שהרים ראש, והאמין בעצמו וביכולותיו. הניתוח הראשון אכן הצליח, והתינוק שטופל החל להראות סימני שיפור מידיים. התוצאה היתה פריצת דרך בתחום הרפואה, שנתנה חיים חדשים לתינוקות שנולדו עם מום זה.

עם הזמן, תומאס זכה להכרה רחבה יותר על תרומתו המשמעותית לפיתוח הניתוח, ולרפואה בכלל, ובשנת 1976 אוניברסיטת ג'ונס הופקינס העניקה לו תואר ד"ר לשם כבוד. בשנת 2004, לאחר מותו, הוקדש לו פסל בבית החולים ג'ונס הופקינס. ראו את כוחה של מקצוענות ותעוזה. בפרשת שלח, המרגלים חוזרים מארץ כנען ומתארים את אשר ראו: "וַיָּשֶׁם רְאִינֵנוּ אֶת הַנְּפִילִים בְּנֵי עֲנָק... וַיְהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחגָּבִים וְכִן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם". הם הרגישו כחגבים - "ונהי בעינינו כחגבים" - וממילא הדבר השפיע גם על איך שהם חשבו שאחרים רואים אותם - "וכן היינו בעיניהם".

איך אתה רואה את עצמך? עד שלא תעריך את עצמך, אתה לא תעריך את הזמן שלך. עד שלא תעריך את הזמן שלך, אתה לא תעשה עמו משהו בעל ערך. אתם שווים! ויש לכם מה לתרום! חפשו את התרומה הייחודית שלכם, כדי לעשות עולם טוב יותר.

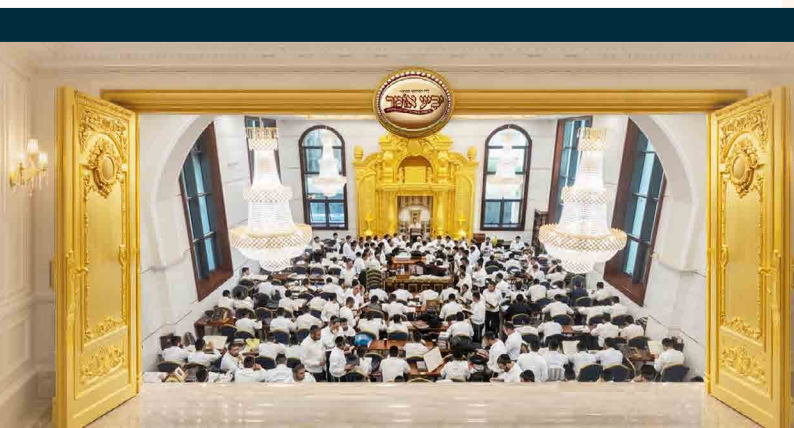
"הצלחה אינה הסכום של כמה אתה מוערך בעיני אחרים, אלא של כמה אתה מעריך את עצמך."

האמת שנחשבה

יש רגעים שאתה עומד מול עצמך ומבין שהסיפור שסיפרת כל השנים הוא לא באמת הסיפור שלך, אני

לא יודע מתי זה בדיוק, אולי בפעם הראשונה שפחדתי שיקעסו עליי אולי בפעם הראשונה שלא רציתי לאכזב, אבל זה היה חלק ממני, שקרים קטנים, תירוצים, סיפורים, עיגולי פינות, אם שכחתי להכין שיעורים הייתי אומר ששכחתי את המחברת ואם איחרתי הייתי מספר על אוטובוס שלא הגיע, זה היה קל לי, כבר הנחתי מהשקר שלי, וזה עבד לי אף אחד לא נפגע לפחות כך חשבתי, אבל לאט לאט השקרים גדלו יחד איתי, כבר לא הספיק תירוץ קטן והייתי צריך לבנות סיפורים שלמים כדי לכסות על עצמי, כל שקר גרר עוד שקר עד שלא זכרתי מה באמת קרה ומה המצאתי, הכי קשה היה בבית, ההורים שלי האמינו בי וסמכו עליי וככל שהם סמכו יותר. כך הרגשתי יותר פחד לאכזב אותם, אז שיקרתי יותר לא בגלל שלא אכפת לי מהם אלא כי היה לי אכפת מדי, יום אחד זה התפוצץ לי בגדול, זה היה מבחן חשוב ידעתי שאני לא מוכן ללמוד אז שוב ברחתי, כשהתוצאות הגיעו קיבלתי ציון נמוך מאוד. וכשאבא שאל איך היה, הייתי צריך לחשוב פעמיים אם קיבלתי ציון גבוה, הוא חייך ואמר ידעתי שתצליח, המילים האלה פגעו בי יותר מכל דבר אחר, כמה ימים אחר כך הוא קיבל טלפון מהמורה ואני זוכר את המבט שלו הוא סיים את השיחה לא כעס ממש לא. ראיתי רק אכזבה שקטה בעיניים שלו, באותו רגע הרגשתי משהו בי נשבר לא בו אלא בי, בלילה לא הצלחתי לישון והבנתי שאני כבר לא בורח רק מהאמת אלא מעצמי, כל השקרים האלה לא הגנו עליי אלא הרחיקו אותי מה אנשים שאני הכי אוהב, למחרת בבוקר נכנסתי לסלון ואמרתי. לאבא את האמת הכל על המבחן על השקרים על הפחד לאכזב, הוא הסתכל עליי ואמר: 'אני לא צריך שתהיה מושלם אני צריך שתהיה אמיתי לעצמך עבורך'. המשפט הזה ליווה אותי הרבה זמן, לא הפסקתי לשקר ביום אחד אבל כל פעם שהתחשק לי לברוח נזכרתי כמה שקר עולה ביוקר לא בגלל העונש אלא בגלל המרחק שהוא יוצר, והיום אני מתמודד עם הפחד לאכזב אבל בוחר אחרת כי האמת אולי קשה לפעמים אבל היא הדרך היחידה לחיות באמת.

זוכים להיות חלק באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים
לומדים בכלל "יביע אומר" ומתפללים לזכות
מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 8000-770-03

ריסטארט בגיל 40

יש לי מקום לארח את כולם. נעשה חנוכת בית גדולה!"

ואני, כמו אשת חיל ממושמעת, נכנסתי למטבח. יומיים של בישולים. מנה ראשונה, שנייה, קינוחים בדרגת שף, עיצוב שולחן שגרם לבית להיראות כמו אולם אירועים ביוקרה מוגזמת. 40 איש הגיעו. הילדים רצו, הגיסה החמיאה על הדג, והאחיינים דאגו להשאיר סימני ידיים על כל חלון אפשרי. בקיצור - הצלחה כבירה.

האורחים הלכו, הבית חזר לשקט שלו, ואני ואלעזר התחלנו בשטיפת כלים וסיכום אירוע. "היה מדהים, נכון?" שאלתי תוך כדי קרצוף סיר. אלעזר שתק. הסתכלתי עליו - הפנים שלו היו כמו ענן גשם ביום קיץ.

"מה קרה, אלעזר? משהו אמר משהו על הסלטים?"

"לא", הוא נאנח, "אני פשוט... קצת בהלם מהמשפחה שלי".

"על מה? כולם נהנו!"

"מירי", הוא אמר בקול שבור, "ציפיתי למתנה גדולה מכולם יחד. משהו משמעותי".

הייתי בשוק. הלכתי לחדר והבאתי את ערימת המתנות. "הנה, אלעזר! תראה: אבישי הביא עציץ 'ציפור גן עדן', דסי הביאה נר ריחני בגודל של מגדל פיזה, ונתי הביא מגנט מעוצב למקרר!"

אלעזר הסתכל על המגנט כאילו זה כתב אישום. "עזובי, מירי. אני זה שאוסף מכולם כסף למתנות יוקרה, ואצילי? מגנט?"

באותו רגע, משהו נסדק לי בהערכה אליו. איפה ה"איש של נתינה ללא תנאי"? איפה ה"כל מה שחשוב לי זה שטוב להם"? פתאום הכל נראה כמו פנקסנות של כבוד. והגרוע

שלום לכולם, אני מירי. נשואה לאלעזר מנחם - אדם שכל כולו לב אחד גדול שמהלך על שתיים. ברוך ה', יש לנו שבעה ילדים, שניים כבר נשואים, והחיים שלנו הם בדרך כלל רכבת הרים של חסד, ארגון אירועים

משפחתיים ומרדף אחרי מבצעים על חיתולים וטיולים. אלעזר הוא ה"שר לענייני משפחה". הוא זה שאוסף את הכסף למתנות לאחים, הוא זה שסוגר את הצימרים לחופשה המשפחתית, הוא זה שדואג שכולם יהיו יחד. ותמיד, באמת תמיד, הוא עשה את זה בשיא הענווה. הוא היה משנן לי: "מירי, משפחה זה מעל הכל. אני נותן מכל הלב, והתמורה שלי היא שטוב להם". האמנתי לו. באמת שהאמנתי. עד שהגיע "מבחן הווילה".

לפני שנתיים עברנו לוילה גדולה, שתי קומות, גינה, נוף שגורם לך להרגיש בשוויץ גם כשאתה בלב הארץ. אלעזר היה בעננים. "מירי", הוא אמר לי בעיניים נוצצות, "סוף סוף

מטר אחד היכל ענק

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

עין טובה

בפרשתנו מופיעה מצוות הפרשת חלה - הציווי להפריש חלק מהעיסה ולתת אותו לכהן. וכתב ה"ספורנו" ז"ל אחר חטא המרגלים הצריך גם (מצוות הפרשת) "החלה" למען יהיו ראויים שתחול ברכה בבתיהם כאמרו (יחזקאל מדל) "וראשית עריסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך וכו'" עכ"ל.

כלומר לפני חטא המרגלים, עם ישראל היה חי במציאות של "ברכה טבעית". השכינה שרתה ביניהם והשפע זרם ללא מאמץ מיוחד. אולם, חטא המרגלים יצר מחסום. כדי להסיר את החסימה הזו ולהחזיר את הברכה לביתנו, נתן לנו הקדוש ברוך הוא את מצוות החלה. כפי שכתוב בנביא יחזקאל: "וְרֵאשִׁית עֲרִיסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַכֹּהֵן - לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ".

ושאל ע"ז מו"ר הגאון רבי ברוך שמעון סלומון זצ"ל מה הקשר בין חטא המרגלים למצוות הפרשת חלה? ואם בגלל "עצם החטא" שגרם לסילוק הברכה, הרי היה חטא העגל לפני חטא המרגלים ומדוע אז לא ניתנה מצוות הפרשת חלה להניח הברכה בבית?

וביאר בזה שכדי להבין את התיקון, צריך להבין את הקלוקל. חטא המרגלים לא היה רק דיבור רע, אלא בעיקר "עין רעה". המרגלים ראו פירות ענקיים ומשובחים, ובמקום להתפעל מהשפע, הם אמרו: "כשם שפירותיה משונים, כך עמה משונה ומפחיד". הם ראו שהתושבים המקומיים עסוקים בלוויות (נס שהשם עשה כדי להסיח את דעת המקומיים מהמרגלים), ובמקום לראות בזה הגנה אלוהית, הם פירשו זאת לרעה: "ארץ אוכלת יושביה היא". המרגלים לקחו טוב מוחלט והפכו אותו לרע בגלל זווית ראייה עקומה.

ולכן כשאדם מסתכל על העולם בעין טובה, מפרגן לזולת וגומל חסד בממונו, הוא מעורר "עין טובה" מלמעלה. לעומת זאת, עין רעה (צרות עין, וביקורתיות) יוצרת חציצה ומונעת מהשפע לרדת. חטא המרגלים הציף את העולם ב"עין רעה", ועיכב את הברכה.

ובזה מובן מדוע ניתנה מצוות "החלה" דוקא לאחר חטא המרגלים, כיון שמצוות חלה היא ה"אנטי וירוס" לעין הרעה. ברגע שאדם לאחר טירחא מרובה שחרש וזרע, קצר טחן ולש, ואז אופה את הלחם לביתו, ודבר ראשון מפריש חלק ממנו לאחר (לכהן), בדבר זה הוא מתרגל לנדיבות ועין טובה.

במקום להחזיק הכל לעצמו, הוא נותן "מהראשית שלו". הפעולה הזו של נתינה ופרגון בתוך הבית פותחת מחדש את הצינורות שנחסמו בחטא המרגלים ובאה הברכה לבית.

מכל הגיע אחר כך: אלעזר פשוט "נכבה". הוא נסוג מהמשפחה, הפסיק לארגן, הפסיק להתקשר, הפך לאדיש וממורמר. יכולתי לעשות את הדבר הכי קל בעולם: להצטרף אליו. להגיד לו: "צודק, איזה כפויי טובה! אחרי כל מה שעשית בשבילם!". זה היה נותן לו תחושה שאני איתו, אבל זה היה שורף את הגשרים של המשפחה, סופית. אבל אז עצרתי. נשמתי. והבנתי שמהו אחר קורה פה. זה לא הכבוד - זה הגיל.

ברוכים הבאים למשבר גיל הארבעים.

השלב הזה בחיים שבו אדם עוצר ושואל: "מה השארתי אחרי? האם באמת מעריכים אותי?". הפסיכולוג אריק אריקסון קורא לזה הצורך ב"פוריות" - להרגיש שהשפעתך על העולם. אלעזר לא היה רעב לכבוד במובן הזול של המילה, הוא היה רעב לאישור שהוא משמעותי למשפחה שלו. המגנט על המקרר גרם לו להרגיש שהתרומה שלו לחיים של האחים שלו היא בגודל של מגנט.

הבנתי שהתפקיד שלי עכשיו הוא לעשות "ריסטארט". כמו במחשב - כשהמערכת נתקעת בגלל זיכרון עמוס בציפיות ואכזבות, צריך לאתחל הכל מהתחלה.

במקום להוסיף שמן למדורה, התחלתי "לווסת את הלב שלי". לא הטפתי לו מוסר, אלא שיקפתי לו את האמת. אמרתי לו: "אלעזר, אתה יודע למה הם הביאו רק עציץ ומגנט? לא כי הם לא מעריכים אותך. בדיוק להפך! הם כל כך רגילים לזה שאתה איש חסד ענק שנותן בלי לצפות לכולם, שהם בכלל לא העלו בדעתם שאתה צריך הוכחה חיזונית. בשבילם, אתה מעל למתנות. אתה המוסד הזה שתמיד שם, יציב וחזק".

לאט לאט, המערכת של אלעזר התחילה לעלות מחדש. הוא הבין שהכרה לא מגיעה בחבילות עטופות בצלופן, אלא בבחירה שלו להיות הוא עצמו, בלי קשר למה שאחרים מחזירים. הוא למד שהערך שלו לא נמדד בגודל העציץ שקיבל, אלא במי שהוא הפך להיות בדרך.

לימים, הוא כתב לי מכתב קטן: "מירי יקירתי, את המצפן שלי. תודה שראית מעבר לכעס שלי וזיהית את המשבר. תודה שלא נתת לי להתרחק, אלא הזכרת לי מי אני באמת".

אז מה למדתי מזה? שהכל תלוי בנו, בני הזוג. כשהצד השני במשבר, אנחנו יכולים להיות "הפרקליטים" של היצר הרע שלו וללבות את הסכסוך, או להיות "תיבת נח" שלו - מרחב שבו הוא יכול להירגע, לאזן את הציפיות, ולמצוא את הכבוד הפנימי שלו בחזרה. אל תתנו לאכזבה חיזונית לשבש לכם את הערך הפנימי. לפעמים, כדי להמשיך הלאה, צריך פשוט לעשות ריסטארט ללב, לנקות את הזיכרון מאכזבות העבר, ולהתרכז בטוב שלנו, כי את זה, אף אחד לא יוכל לקחת מאיתנו.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

בונים אמפרייה
לכבוד בורא עולם
קדישת יגל ליבי
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

למטה
שם למעלה!!!

לחיות באמונה בזמן משפחתי

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

הזמן עובר מהר, הילדים גדלים ואני כל הזמן חיה עם ייסורי מצפון על הזמן האבוד שבו לא השקעתי מספיק בילדים, לא הענקתי להם מספיק תשומת לב, לא הקשבתי להם בסבלנות אלא רק שמעתי את מה שאמרתי ואמרתי: "יפה, כל הכבוד" כשבקושי הבטתי עליהם כי הייתי עסוקה. יש לי ייסורי מצפון על זה שכעסתי עליהם, על זה שאני לא מספיק בבית או לא מבלה איתם מספיק זמן איכות (אנחנו יכולים להיות יחד באתר בית, אך זה לא זמן איכות כי כל אחד עסוק בשלו), מה אני עושה עם זה מלבד לומר שאין ברירה כי פשוט אין לי זמן? הדבר שעליי לעשות זה לפנות זמן - לא כמות הזמן חשובה אלא איכות הזמן והתוכן שאנו מכניסים בו. הילד שלי צריך לשמוע:

"אני מקשיבה לך".
"אני שומעת אותך".

"באמת?! וואו! זה ממש מעניין לשמוע! ספר לי עוד!".
"כמה אני מודה לבורא עולם שהעניק לי ילד כמוך!".

"אני מאמינה בך! אני סומכת עליך!".
"אני אוהבת אותך".

אולי הזמן שמתאפשר לי להשקיע בזמן איכות איתם זה רק רבע שעה

ביום... אך ברבע שעה הזאת אני רק שלהם! בלי צעקות, בלי כעסים, בלי הפרעות, בלי הסחות דעת, בלי טלפונים, גם בלי העייפות... לשים הכל בצד ולהיות נטו איתם ושלהם. זה זמן שלא יסולא מפז! זה בונה את הילד שלי, זה משפיע ומכריע לגבי כל העתיד שלו, זה בונה את הבטחון העצמי והדימוי העצמי שלו, רבע שעה ביום שבונה עתיד שלם, בונים את הנפש של הילד.

אחד הדברים היפים בשבת קודש זה זמן האיכות המשפחתי המופלא הזה... בלי הפרעות, בלי הסחות דעת, להתנתק מכל מה שמעסיק אותי במהלך השבוע ולהשקיע איפה שהכי חשוב, באנשים הכי חשובים!

זמן רוחני

אסור לי להסכים לקבל מציאות או סדר יום שאינו כולל זמן רוחני. אני לעולם לא אגיד לעצמי: "טוב, אני אוותר על אוכל היום... אני כבר יאכל מחר או כשיהיה לי זמן, נראה...". כמו שאת לא עושה לעצמך צומות 'ספונטניים' ללא סיבה כי את מבינה שזה יזיק לך ולהרגשה הכללית שלך, כך אל תעשי לעצמך צום רוחני אפילו יום אחד! הנשמה שלי זקוקה לאוכל בדיוק כפי שהגוף זקוק לאוכל ואף יותר. אם יש לי בית, בעל, ילדים, עבודה שאני אוהבת, כסף, בריאות - אבל לא יהיו לי את הכלים להנות מהם, מה שווה הכל? הרוחניות, החיבור לתורה הקדושה והלמידה שלה הם שנותנים לי את הכלים כיצד להפיק את המירב מהחיים שלי כאן, ממה שיש לי בעולם הזה. התורה והאמונה מלמדות אותי כיצד להנות מהחיים ולשמוח באמת ולא רק באופן נקודתי, זמני וחולף כפי שאני לעיתים שמוחה ונהנית מדברים גשמיים... זוהי שמחה מתמשכת שבאמת ממלאת אותי מבפנים.

יש מצווה שאומרת "מפני שיבה תקום", אנחנו מבינים ומקיימים את זה ע"י כך שאנו קמים בפני אדם זקן ונותנים לו את מקומו... אך הזוהר הקדוש אומר שיש עוד פירוש: אנו מצווים ללכת בדרכו של ה' יתברך וגם להנות מהחיים שלנו פה... בורא עולם אומר לנו: "בראתי הכל בשבילך! אוכל טעים, טבע יפה, זה הכל בשבילך! אבל תלכי בדרך שלי כל הזמן...", מפני שיבה תקום לפי הזוהר הקדוש משמעו: אל תחכי לזיקנה כדי לקום, לפני השיבה תקומי! כי כשתזדקני כבר לא יהיה לך את הכח שיש לך היום להתקרב לה... נכון, אף פעם לא מאוחר! אבל חבל על הימים שיעברו ולא יחזרו, אל תחכי - אין זמן טוב יותר להתקרב לבורא עולם מאשר היום! לעיתים אשה חושבת לעצמה: "לא נעים לי מהשכנות... אם אשים כיסוי ראש ואתלבש צנוע... מה יגידו עליי..." - תידבקי בשכינה, לא בשכנה!

נשים בהלכה

הרב גריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

מה מברכים על 'סושי' (המורכב מדפי אורז ובתוכו חתיכות דג)?
הדבר תלוי מה העיקר בעינייה, אם האורז הוא העיקר בעינייה מברכת 'בורא מיני מזונות', אבל אם הדג הוא העיקר מברכת 'שהכל', ואם שניהם חשובים בעינייה בצורה שווה, תבדוק מה הרוב ותברך ככרכת הרוב. (כלומר שאם הרוב הוא האורז תברך 'מזונות', ואם הרוב הוא הדג תברך 'שהכל').

מה מברכים על סלט פירות (קומפוט)?
אם כל פרי ניכר בפני עצמו (דוגמא שרואה את התפוח בפני עצמו, וכן את הבננה בפני עצמה), צריכה לברך על כל מין את הברכה הראויה לו, אבל אם לא ניכר כל מין בפני עצמו, מברכת על המין שהוא הרוב בסלט. ובאופן שכל מין ניכר בפני עצמו (שהדין הוא שמברכת על כל מין את ברכתו הראויה לו), צריכה לכוין בשעה שמברכת בורא פרי 'העץ' שלא לפטור את המין פירות האחר שברכתו 'בורא פרי האדמה'.

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

כ-800 משפחות מקבלות מצרכי מזון

ארוחות צהריים חמות

כ-200 ילדים מקבלים ארוחה חמה

הוא לא אכל היום כלום.

לא כי הוא מחנק
לא כי הוא ריק

אם המצוות שלי לא רצויות כביכול? ובשביל מה להתאמץ אם המעשים שלי בכל מקרה לא כאלה חשובים?

וההפך הגמור הוא הנכון. אנחנו לא מבינות עד כמה אנחנו חשובות בשמיים. כל צעד שאת עושה לקראת ה' יתברך הוא ענק שבענקים. בדור הזה שום דבר לא מובן מאליו, אשה שרוצה להתלבש בצניעות זה כבר עצום, ואשה שמתלבשת בצניעות, גם חלק מימות השבוע - זה וואו. ואם היא כל הזמן מתלבשת צנוע - אז בכלל אין מילים לתאר את השמחה שמתחוללת בשמיים בזכותה!

בשנת 2026 זה לא מובן מאליו. כל טיפת צניעות היא יהלום ענק לה' יתברך שאין לו אח ורע בכל הדורות הקודמים כולם. ה' שמח בך, בכל מילה שאת מוציאה מהפה לכיוונו, בכל רצון טוב לעשות את רצונו, ה' מחכה לך בידים פתוחות, כביכול, שרק תרימי את עינייך לשמיים ומיד הוא שם, מתייצב, עוזר ומושיע. ולכן כל רצון שלך הוא חשוב לאין ערוך. כל אחת מאיתנו חייבת להבין שיש בה דברים מיוחדים שאין באף אחת אחרת. לכל אחת יש את המיוחדות שלה, את התפקיד המיוחד שלשמו הגיעה לעולם, אין אף אחת אחרת שיכולה לעשות את התפקיד שלך חוץ ממך. שנפנים את זה, נעריך את עצמנו ואת מעשינו ומשם רק נתעלה מעלה בעזרת ה'!

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

לאשת חיל

את חשובה ויקרה!

כבוד הרב הגאון יגאל כהן שיזכה לחיים טובים וארוכים, דיבר על האמרה במשנה באבות "אל תעש עצמך רשע" - רבים מאיתנו חושבים על עצמנו דברים פחות חיוביים, אנחנו מרבים לזלזל ביכולות שלנו ולא להכיר את העוצמות שלנו.

הרב אמר למה אל תעשה את עצמך כרשע? אולי נעשה עצמנו כרשעים ואז ככה זה יעורר אותנו לחזור בתשובה? התנא באבות אומר שלא. אם אנחנו נעשה עצמנו כפחות טובים, כרשעים, יהיה לנו יותר קל לעשות עוד עבירות... המצב ההפוך מתשובה.

ומדוע? ברגע שאת חושבת על עצמך שאת לא שווה, או שהמעשים שלך מאוד רחוקים ולא קולעים למה שאת באמת רוצה - לאט לאט הערך העצמי יורד, את לא מאמינה בעצמך... וכך נופלים בקלות יותר ויותר, כי למה לי להתאמץ

להשאיר חותם בנפשם הרכה. לכן, האחריות שלנו היא לשמור על אוזניהם ועיניהם של הקטנים מכל משמר, כי החינוך בגיל הרך הוא בנפשם. אנו צריכות להבין כי החינוך מתחיל עוד בטרם הלידה. קדושת ההורים, המחשבות והסביבה שבה נמצאת האם בזמן ההריון, בונים את יסודות הנפש של הילד. מובא סיפור על אדם שבא לשאול את החזון איש מתי להתחיל לחנך את בנו. שאל אותו הרב: "בן כמה אתה?" ענה לו אותו אדם "בן 20". "אם כך", אמר הרב, "היית צריך להתחיל לפני 20 שנה. עכשיו זה קצת מאוחר...". כי חינוך הילדים מגיע מחינוך עצמנו. ודאי כשאנחנו נהיה עם מידות טובות ויראת שמיים, הדברים יחלחו אל הילדים שלנו, כי חינוך הילדים אינו רק העברת ידע, אלא השקעה בעתידו הנצחי של הילד. כשאנו משקיעים בקדושת הילד, אנו נותנים לו את הכלים היקרים ביותר לעולם הבא, אך גם לחיים מאושרים ומחוברים בעולם הזה.

כשילד גדל בסביבה שמקדשת את הדיבור, את השמיעה ואת המחשבה, הוא הופך להיות כלי קיבול לתורה ולמידות טובות. עלינו לזכור תמיד: כל פעולה קטנה של קדושה בגיל צעיר, היא זרע שיהפוך בעתיד לאילן רב קדושה... שה' יזכה אותנו לגדל בנים ובני בנים, חכמים ונבונים, אוהבי ה', ראי אלוקים, אנשי אמת, זרע קודש בה' דבקים!

שבת שלום!

מזכת הרבים
תאריך גולן

תאריך ארץ

חינוך מקדושת ה-'ראשית'

בפרשה שלנו, מופיע הפסוק: "מראשית עריסותיכם תתנו לה' תרומה" והוא נושא בחובו סוד חינוכי עמוק. החתם סופר מסביר שהפסוק בא לרמוז לנו כי החובה לחנך את הילד אינה מתחילה כשהוא הולך לבית הספר, ואפילו לא כשהוא מתחיל לדבר. החינוך מתחיל מראשית, עוד בעריסה, ואף קודם לכן. המוח של התינוק מדומה לספוג חדש, טיפות המים הראשונות שנוגעות בו נספגות פנימה בעומק כזה שקשה מאוד להוציאן לאחר מכן. ואפילו שנדמה לנו שאין התינוק מבין מאומה-זה לא נכון. אדרבא, זה נחרט במוחו. קדושת החינוך היא תהליך של יצירת תשתית רוחנית נקייה. רבן יוחנן בן זכאי אמר על רבי יהושע בן חנניה: "אשרי יולדתו". אמו של רבי יהושע היתה יושבת בעזרת הנשים בעודה מעוברת כדי שהבן שבבטנה ילמד תורה. היא היתה מוליכה את עריסתו לבית המדרש עוד כשהיה תינוק, כדי שיהיה שקוע באווירה של תורה וקדושה. היא הבינה שגם אם התינוק אינו "מבין" בשכלו, הנשמה קולטת הכל. המילים הלא יפות, השירים שאינם בקדושה - כל אלו עלולים

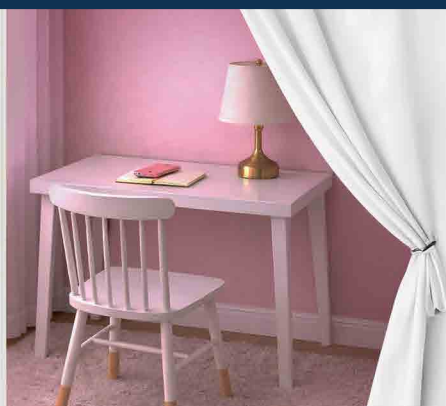
בזמנך הפנוי | ענפים

בית | ללא נסיון

מתאים לכל גיל

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב יגאל
כהן שליט"א, מזמין
אותך לקחת חלק
במיזם מרגש של
קירוב לבבות וחברותא
טלפונית-
שיחת טלפון שבועית
בהתנדבות עם בנות
שמחפשות להתחזק

טוב להיות קרובה

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

גיל

ההתבגרות (1)

נמשיך בס"ד לדבר בענין הגיל הנפלא של ההתבגרות, שצריך הרבה סייעתא דשמיא להתנהל איתו, ולדעת שאנו בני אדם ולפעמים טועים, ולא לשאת על כתפיו רגשי אשמה, ולא עצבות חס ושלום.

נפתח במעשה מפורסמת שתעלה לנו חיוך, אבל כך מתנהלים באופן מדויק הורים וילד מתבגר.

ישראלי נסע בטיסה מישראל לצרפת, ולאחר ההמראה הוציא מאמתחתו אוכל, הצרפתי שישב לידו אמר לו Bon Appétit בצרפתית קרי: בון אפטי. מספר הישראלי שלרגע הוא חשב שהצרפתי אמר לו את שמו, השיב לו בעברית צחה נעים מאד 'ענקל צוקר', לאחר כמה דקות הוציא מיודענו תפוח, ושוב אמר לו הצרפתי בון אפטי, ושוב ענה לו הישראלי בבהירות נעים מאד 'ענקל צוקר', ולאחר כמה דקות הוציא הישראלי מנת קינוח, אמר לו הצרפתי 'בון אפטי', כאן פקעה סבלנותו של הישראלי וקם ממקומו, פנה אליו אחד הדיילים לפשר מעשיו. אמר שיושב לידו אדם שכל כמה דקות אומר לו את שמו: 'בון אפטי'. חייד הדיילי ואמר: דע לך שבון אפטי זה ברכה שאומרים לאדם שאוכל כמו 'בתיאבון', הישראלי קלט את הפדיחה, התיישב במקומו. לאחר כמה דקות חילקו הדיילים אוכל לנוסעים, והצרפתי קיבל מידיו של הדייל אוכל, כעת הבין הישראלי שזה הרגע שלו, ופנה בנעימות לצרפתי ואמר לו 'בון אפטי', הצרפתי ללא היסוס השיב לו מרסיי ענקל צוקר. וכאן כולנו מחייכים, הצרפתי הבין שכאשר אומרים לישראל 'בון אפטי' הוא עונה תודה 'ענקל צוקר'.

לפעמים אנחנו כהורים מתנהגים עם הילדים בגיל ההתבגרות בעיקר כמו אותו ישראלי וצרפתי בטיסה.

התקשורת בינינו לילדים היא לא מתנהלת בצורה נכונה, ולפעמים שגויה לנאדם.

חשוב לדעת הילד בטוח שהוריו אינם מבינים אותו, ולא יודעים מה עובר עליו, ומה הוא זקוק, ומעולם לא מצליחים להבין ולהרגיש את רגשותיו ורצונותיו ומחשבותיו. גם בהורים מסורים ו'מבינים' בעיני הילד המתבגר הם לא מבינים אותו.

אבל כן על ההורים להראות לילד שהם קשובים לו, ולאפשר לו להביע את עצמו כרצונו, להיות שותפים ותומכים ברגשותיו, לשקף אותו, להתחבר אליו, לא לחשוש להעצים את תחושותיו, לא למהר לתת רעיונות עצות ופתרונות.

א"ה בשבוע הבא נמשיך...

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מרצה ומטפל זוגי

מבחן הפרשנות: המשקפיים שבינינו

"הוא קנה לי פרחים ביום חמישי, וכל מה שיכולתי לחשוב עליו זה 'מה הוא עשה הפעם שהוא מנסה לכפר עליי?', כך שיחפה אותי רננה בחיך מרי. בעלה, יואב, ישב לידה המום: "באמת שרק רציתי לשמח אותך לפני שבת". המקרה של רננה מדגים מצב שבו התקשורת הזוגית קורסת לא בגלל המעשים עצמם, אלא בגלל "הפילטר" שדרכו הם עוברים. כשמערכת היחסים עולה על שרטון של כעס מתמשך, אנחנו מפסיקים לראות את המציאות כפי שהיא ומתחילים לראות רק את מה שמאשש את תחושת הפגיעה הפנימית שלנו.

בפרשת השבוע אנו פוגשים את המרגלים את המרגלים שחזרו מסיוור בארץ ישראל. כולם ראו את אותם פירות ענקיים, את אותם ענקים ואת הערים הבצורות, אך המסקנות היו קוטביות לחלוטין. עשרה מרגלים ראו "ארץ אוכלת יושביה", בעוד יהושע וכלב הכריזו בבטחון: "טובה הארץ מאוד מאוד". ההבדל לא היה בנתונים היבשים שראו העיניים, אלא בפרשנות הלב. המרגלים יצאו לדרך עם פחד פנימי עמוק ודימוי עצמי נמוך של "חגבים", ולכן כל מה שראו תורגם לסכנה קיומית. כשאדם שבו בקונספט מסוים, המציאות החיצונית הופכת למשרתת הנאמנה של דעותיו הקדומות.

בעולם ה-CBT (טיפול קוגניטיבי התנהגותי) אנו מכנים זאת "הטיית אישור" (Confirmation Bias).

המח שלנו נוטה לסנן מידע חדש כך שיתאים לאמונות הקיימות שלנו על העולם ועל בן הזוג.

אם רננה בטוחה שיואב הוא אדם מזלזל, המוח שלה "יצוד" כל איחור של חמש דקות כהוכחה חותכת לכך, בעוד שעות של הקשבה ועזרה ימחקו מהזיכרון כלא היו.

המלכודת הזו גורמת לכך שגם פעולות חיוביות ומתחשבות מתפרשות כהתקפה, כצינינות או כניסיון הסתרה.

אנו כבר לא פוגשים את האדם האמיתי שمولנו, אלא את ה"תובע המשטרתי" הפנימי שמחפש ראיות להרשעה.

היצירה מהלופ הזה אינה קורה ברגע אחד של "הארה". ביקשתי מרננה לנסות "מבחן פרשנות" למשך שבוע: בכל פעם שעולה מחשבה שלילית על 'כוונה' של יואב, עליה לנסות למצוא לפחות פרשנות חיובית אחת אפשרית, גם אם היא לא מאמינה בה עדיין.

השבוע הראשון היה מתסכל ומלא חשדנות; כשיואב שטף כלים, היא עדיין חשבה שהוא עושה זאת כדי להוכיח לה שהיא לא מספיק חרוצה. היא הרגישה מזויפת כשאמרה "תודה", אך ביום העשירי, כשראתה אותו מכין לה קפה בלי שביקשה, משוה במגן הפנימי נסדק. היא הבינה שהשינוי לא יבוא מיואב, אלא מהנכונות שלה להחליף את המשקפיים.

הפרשה מלמדת אותנו שהארץ היא "טובה מאוד מאוד" רק למי שבחר לראות בה את הטוב. בזוגיות, הפרשנות שלנו היא בחירה יומיומית הדורשת מאמץ מנטלי לעצור את האוטומט של הביקורת ולתת צ'אנס לכוונה הטובה. כשאנחנו מתחילים "לאסוף ראיות" לטוב שבבן הזוג במקום לחפש את המחדלים, אנו מגלים שהארץ המובטחת של השלום הביתי מחכה רק שנבחר לראות אותה בעיניים של אמון וחמלה.

טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

טעם חומרת חטא לשון הרע

בפרשתנו המרגלים הוציאו דיבת הארץ רעה וזמה נענשו ישראל לא להיכנס לארץ 40 שנה. והנה ידוע גודל חומרת עוון לשון הרע, ועד כמה הוא מזיק, והעונשים החמורים עליו, ואף על פי שלא צריך בכלל להסביר כמה יש השלכות ונזקים מלשה"ר ורכילות והוצאת דיבה לחיים של כולנו, אבל חשוב להבין כיצד יש להתגבר?

בעצם מאחורי כל עבירה מסתתרת דרך, כיצד להתגבר על החטא, ולהביא את עצמנו למדרגה שלא נרגיש צורך לחטוא, ולהקטין את הנסיון למינימום, והנה בחטא לשה"ר צריך להבין שהסיבה שמתעורר באדם רצון לדבר לשה"ר, זה ע"י שהוא רואה רע באחד, והסיבה שהעין רואה רע, זה ע"י שהלב מחפש את הרע

הזה, המרגלים חיפשו את הרע בארץ כידוע מדברי חז"ל, ולכן הם בסוף ראו רע וגם דברו רע. וצריך להבין כיצד בכוחנו לגרום ללב שלנו להפסיק לראות רע? והביאור בזה כמובאר ברבנו הגר"א (אבן שלמה פ"ג) כאשר האדם לא רואה כראוי את הטוב שיש בו, את המתנת אלוקים שקיבל מלמעלה, אז מהתחושת חוסר רע נובע כל הרצון לחפש רע באחרים, ואז גם מוצאים רע ואז גם מדברים לשה"ר, אדם שיש לו הרבה לשה"ר בלב כמעט ואין סיכוי שלא יפול בסוף גם בלדבר אותו, כי הנפש מרגישה מעין השלמת החוסר בזה שהיא רואה רע באחרים, מעין הרגעה לבערת הקנאה שבעורת בה, אבל כאשר אדם מרגיש טוב עם עצמו, אין לו רצון לקנא, ואין לו רצון לחפש רע באחרים, ממילא הוא לא יראה אותו, ואין לו מה לדבר רע על אף אחד, ולכן חובה עלינו לבנות את המעלה הזו בנפשנו, וזה הרצון האמיתי והפנימי של התורה, שבמלא את עצמנו בהגברת מודעות לכל הדברים הטובים שיש לנו ובנו, שקבלנו מתנת שמים, ועתה נבין למה איסור לשה"ר הוא גם אם באמת האדם לא בסדר, עדיין אסור לומר זאת, כי אם ראינו את זה, בחלק גדול מהמקרים זה נובע מתחושת החוסר שאסור שתהיה לנו.

השומר של הגן

סבא יצחק היה הדמות הכי מסקרנת בשכונה. למרות שרוב היום הוא ישב במרפסת ביתו מוקף בספרים ישנים, תמיד הוא היה נראה דרוך, מרוכז ועסוק מעל לראש.

באחד הימים, ניגש אליו נועם, בחור צעיר וסקרן מהבניין הסמוך. "סבא יצחק", שאל נועם בחיוך, "אפשר שאלה? מה כל כך מעסיק אותך כל הזמן שאתה נראה מרוכז וחושב?"

הזקן חיך חיוך רחב ועיניו ברקו בחכמת חיים. "או, נועם... יש לי עבודה במשרה מלאה! אני צריך לאלף שני ניצים, לאמן שני נשרים, להרגיע שתי ארנבות, לביית נחש ארסי, להזיז חמור עקשן, ולהשתלט על אריה פראי שחושב שהוא מלך".

נועם הביט סביבו בבלבול מוחלט. "חיות?! אין לך פה אפילו אקווריום! על איזה חיות אתה מדבר?"

"הן כאן, בתוכי", אמר סבא יצחק

והניח את ידו על הלב. "לכולנו יש גן חיות פנימי. שני הניצים אלו העיניים שלי, שתמיד מסתקרנות לראות דברים שלא צריך לראות - אני מאלף אותן לראות ולחפש רק את הטוב באחרים. שני הנשרים אלו הידיים, שלפעמים רוצות לקחת או להרוס - אני מאמן אותן לבנות ולתת. שתי הארנבות הן הרגליים, שרוצות לברוח כשקצת קשה - אני מרגיע אותן כדי שיצמדו בבטחון גם לאתגרים. הנחש? זו הלשון! היא אמנם נעולה בתוך הפה, אבל תמיד מוכנה להכיש במילה רעה או ברכילות. החמור העצלן הוא כמובן הגוף הגשמי, שמעדיף לישון ולהתעצל במקום להתאמץ ולהשקיע. והאריה... זה האגו - הגאוה שדורשת כבוד ויהירות.

"אתה מבין, נועם?", חתם סבא יצחק. "כמו בגן החיות, ככה גם בחיים. יש אנשים שאצלם החיות משוחררות ופראיות, שולטות בכל חלקה, והאדם עצמו נעול חסר אונים בתוך כלוב הרכב. ויש כאלה שאצלם החיות מרוסנות, נמצאות במקומן ובשליטה, והאדם - הוא זה שמסתובב בחוץ, חופשי ומשוחרר".

נועם עמד המום. הוא שקע במחשבות, ופתאום אור ניצת בעיניו.

"סבא יצחק", הוא אמר בהתרגשות, "עד היום הייתי בטוח שהחיות האלה - העצלות, הכעס, הגאוה - הם אני... עכשיו אני מבין לראשונה שאני הוא אדם טוב - הנשמה - ותפקידי לפקד על האברים והרצונות, שאעשה בהם רק טוב!".

הולך רגל? לחץ כאן.

אחת התרומות הפסיכולוגיות הגדולות והמוצלחות בעידן המודרני היא "כפתור הפלצבו". כל הולך רגל מכיר את התופעה - וזה קורה דווקא ברגעים הכי לחוצים.

אדם נעמד במעבר חצייה, והרמזור מתחלף לאדום. הוא ממהר לעיסוקיו ומנסה, בכל דרך, לזרוז את המעבר לאור ירוק שיאפשר לו לחצות את הכביש בבטחה. וכאן נכנס לתמונה הכפתור המוכר, אותו כולנו מכירים - הכפתור התלוי בסמיכות לרמזור, ועליו כתוב באותיות קידוש לבנה שלחיצה עליו תעביר את הרמזור לירוק, או לכל הפחות תזרוז את התהליך.

בחלק מהמקרים הכפתור אף "מנומס" ומשיב לך: "בקשתך התקבלה". אין אפשרות להסביר את תחושת האושר - מרגע זה האדם מרגיש שליטה מלאה בכביש ישראל ובהחלפת צבעי הרמזור.

ישנם כאלו שעדיין אינם חשים מסופקים ורגועים, ולוחצים שוב ושוב על הכפתור, ומשוועים לראות את התוצאה.

צר לי לאכזב את קוראי המאמר ולחשוף את הסוד שמהנדסי התנועה לא רוצים שנדע: ברוב המקומות בעולם, הכפתורים מנותקים לחלוטין מהשפעה על פעילות הרמזור, שמכוון מראש לפעילות מסודרת - איזה צבע ידלק ומתי.

השאלה המתבקשת שעולה מיד היא: אם כך, מדוע העיריות משקיעות באתם כפתורים, בזמן שהם כלל אינם משפיעים?

התשובה מפתיעה, והמסר עוצמתי עוד יותר: פסיכולוגים קבעו שבני אדם אינם מסוגלים לחיות במצב של חוסר שליטה. בזמן ההמתנה לאור הירוק, הלחץ עולה, ואנו מנסים בכל דרך לשנות את המצב. אך ברגע שיש כפתור ללחוץ עליו - גם אם בפועל הוא לא משפיע כלל - תחושת השליטה (המזויפת) מרגיעה את המוח.

האמת היא שכפתור מעבר החצייה אינו כפתור הפלצבו היחיד.

גם, ובעיקר, בחיים האמיתיים, ישנם "כפתורים" שאנו לוחצים עליהם באופן קבוע - למרות שאינם מועילים או משנים דבר. אנו מתמידים בלחיצה על אותם כפתורים שוב ושוב.

הכפתור המרכזי מסוג זה הוא כפתור הפרנסה.

פרנסת האדם קבועה, ואין לנו סיבה לדאגה - מתי ואיך זה יגיע. בכפתור זה אמנם אנו מצוויים ללחוץ כהשתדלות, אך הלחץ והדאגה סביב הפרנסה דומים ממש ללחיצה על אותו כפתור מדומה, שוב ושוב.

האדם טרוד רוב חייו בשאלה כיצד יתפרנס וכיצד יוכל לחיות בכבוד. הוא מוסיף לעצמו עבודות בלי סוף, בזמן ש"צומת הפרנסה" מסודרת בסדר מודיק ומיוחד, בנייה מושלם של מי שאמר והיה העולם

שבת שלום

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה במדרשת פסגות

רח' גלים 37 בפ"ת

19:30

ימי ראשון ורביעי

לבירורים בוואטסאפ 058-7736363

השיעורים

הקבועים

של הרב

יגאל כהן

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

21,000 ש"ח ברבע שעה!

אחד החברים הטובים שלי הוא רב גדול, שכולם מכירים. הוא סיפר לי סיפור שגרם לי לחשוב עמוק. אחרי שיעור תורה, אחד התלמידים ניגש אליו ואמר שהוא חייב לדבר איתו. הרב הסביר לו בעדינות שהוא ממחר לשיעור נוסף בגדרה ואין לו זמן, אבל התלמיד התעקש ולחץ עליו בצורה לא נעימה. כשהגיעו לרכב, הרב אמר שיש לו רק כמה דקות פנויות. התלמיד ענה לו בחוצפה: "חצי שנה אני נותן לך מעשר מהכסף שלי, לא תיתן לי רבע שעה? אם לא, אני מפסיק לתת לך". הרב היה בהלם מהתגובה הישירה והקשה. הוא התלבט מאוד מה לעשות באותו רגע - האם להציב גבול ברור או לשתוק ולהבליג על הפגיעה.

בסופו של דבר הוא בחר לשתוק, להתאפק, ולהקשיב לו במשך רבע שעה. הנהג שהיה איתו רצה להתערב ולהגיב,

אבל הרב עצר אותו והראה לו שהכל בשליטה. לאחר השיחה, כל אחד המשיך לדרכו. למחרת בצהריים, אותו תלמיד התקשר לרב וביקש סליחה מעומק הלב. הוא אמר שהתנהג לא נכון ושזה לא מכבד. בנוסף, הוא סיפר שקיבל מביטוח לאומי סכום כסף גדול, והוא רוצה לתת ממנו מעשר - 21 אלף שקלים.

כשהרב סיפר לי את זה, הבנתי עומק גדול מאוד:

לפני כל מתנה גדולה מגיע ניסיון. אם הרב היה מגיב בכעס ודוחה אותו, הוא היה מפספס את כל השפע הזה. אבל בזכות השליטה העצמית, הסבלנות והעבודה על המידות, הוא זכה לברכה גדולה.

זה מסר לחיים: הרבה פעמים לפני הצלחה או שפע, מגיע רגע שמנסה אותנו באמת. אם נעמוד בניסיון ונבחר נכון, נקבל שפע גדול. ואם לא, נפספס את ההזדמנות שהיתה מיועדת לנו. החיים פועלים במידה כנגד מידה, וכשאדם מתגבר על עצמו באמת, גם מלמעלה פותחים לו שערים.

לעצמו. ההישגים שלנו אינם רק בזכותנו, אלא בזכות ה' שמלווה אותנו ובזכות זכות האבות. לכן, מנהיגות אמיתית היא לא רק כח או מעמד, אלא אחריות, נתינה והכונה נכונה. כשהאדם מבין שכל מה שהוא עושה - קטן כגדול - יכול להיות לשם שמים, הוא פועל בדרך שמביאה השפעה חיובית על כולם.

לסיכום, כדאי לנו לשאול את עצמנו: איך אני יכול להיות מנהיג טוב יותר סביבי? איך אני יכול לשים את כוונתי לשם שמים בכל מעשה? כך נזכה לברכה והצלחה גדולה בחיים.

שבת שלום ומבורך לכולנו!

שאלה: כבוד הרב, ב"ה חזרנו בתשובה לפני 12 שנה. השנה עברנו דירה מתל אביב לבני ברק; חשבנו שהגענו לגן עדן, אבל לצערי זה ממש ההיפך. השכנים לא מתייחסים יפה, וזה נראה שהם לא מקבלים אותנו בגלל העבר שלנו. מה עושים?

תשובה: שלום וברכה. שאלה כואבת וחשובה!

ראשית, מי אמר לכם לעבור לבני ברק? אני לא חושב ששכנו לכל אחד לגור בבני ברק, ובמיוחד לא בשלב כזה של התשובה.

בכל אופן, אתם צריכים לדעת שכשם שבתל אביב יש חילונים שהם "חרדים", כך בבני ברק יש חרדים שהם "חילונים". ואסביר: בתל אביב יש חילונים שמחללים שבת ועוברים בפרהסייה על מצוות שבין אדם למקום, ומצד שני הם חרדים ב"בין אדם לחברו" - מכבדים ומכילים כל אדם, לא משקרים, לא גונבים, לא "מקמבנים", משלמים ועד בית בזמן ומנקים את מה שלכלכו.

בדיוק כך, אבל הפוך, יש אנשים בבני ברק שהם "חילונים": אמנם הם חרדים בקיום התורה והמצוות שבין אדם למקום בקפידה, אבל הם חילונים גמורים במצוות שבין אדם לחברו! הם לא משלמים ועד בית, מדברים לשון הרע, מתגאים ומתנשאים על בעלי תשובה, חיים בטינופת ולא אכפת להם וכו'.

אז כמו שלא ציפיתם מהשכן החילוני לשמור שבת, כך אל תתלוננו ותופתעו מהשכן החרדי שהוא כופר או לא מודע למצוות "אהבת ישראל"...

למעשה, מרגיש לי שאין לכם רב שמלווה אתכם בתהליך החשוב והיפה שאתם עושים, ולכן מחובתכם להיצמד לאחד כזה שיוביל אתכם צעד אחר צעד בדרך העולה יש אל. בהצלחה!

שאלה: יש לנו בשכונה בית כנסת שיש שם הרבה דיבורים ואין שם רב, מה הרב מציע לעשות?

תשובה: שאלה חשובה! בית כנסת שאין שם רב זה כינוס של עמי ארצות, זה מקום סכנה - לעזוב את בית הכנסת מיד! אסור להתפלל בבית כנסת שאין שם רב, זה מתכון למחלוקות, לשיבושי מנהגים, לעבירות חמורות ולכל מרעין בישין. הגמרא אומרת (פסחים מט): "גדולה שנאת עמי הארצות לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאים עובדי כוכבים את ישראל!"

תמצא בית כנסת אחר, ואם אין בית כנסת אחר תעבור דירה למקום שיש בית כנסת, ועד אז תתפלל ביחיד!

ברוך תהיה.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

מנהיגות לשם שמים

שבת שלום ומבורך, אחים יקרים ואהובים!
בפרק ב, משנה ב נאמר: "וְכָל הַעֲמִילִים עִם הַצְּבוּר, וְיִהְיוּ עֲמִילִים עִמָּהֶם לְשֵׁם שָׁמַיִם, שְׁזָכוּת אֲבוֹתָם מִסְעִימָתָם וְצַדִּיקָתָם עֹמֶדֶת לְעַד".

מה המשמעות של הדברים האלה? המשנה מלמדת אותנו שיעור חשוב על מנהיגות אמיתית: אם זכינו להיות מנהיגים - בין אם בעבודה, בבית הספר, במשפחה או בקהילה - עלינו להוביל את האנשים סביבנו לשם שמים, מתוך כוונה טובה ויושר.

כשאדם פועל לשם שמים, הוא לא רק משרת את האחרים, אלא גם מביא ברכה והצלחה

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

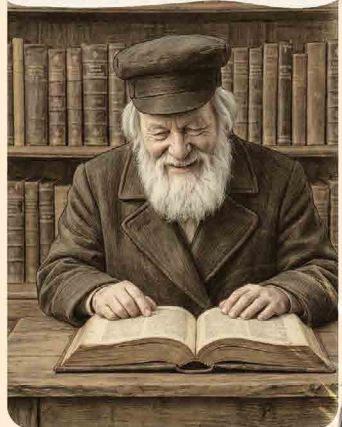
עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

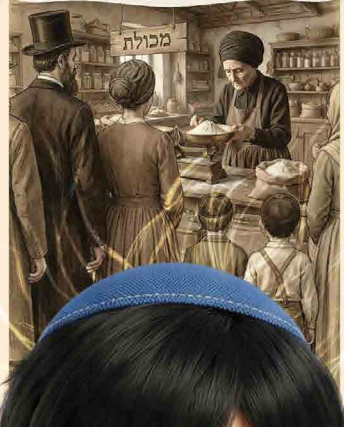
תקציר מעמוד 5:

התחרות בשיאה. דגם העץ של אורי והאוריגמי של יגל מעפילים לגמרא! רגע לפני שאורי מציג את ההפתעה שתכנן, מתברר שהכבל המאריך נעלם, יגל נזכר פתאום בסיפור חשוב שבא סיפור לו בעבר...

הפרנסה הייתה טובה, והרב יכול היה ללמד תורה בנחת.

כלם בצירה רצו לקנות רק אצל הצדיק!

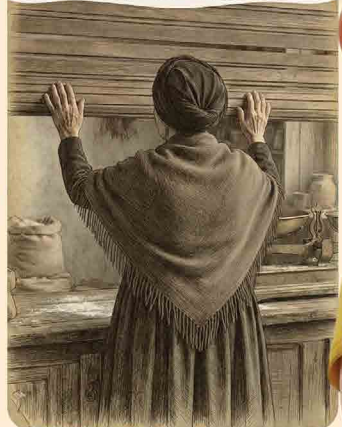

לחפץ חיים הייתה מכלת קטנה שאשתו נהלה במסירות.

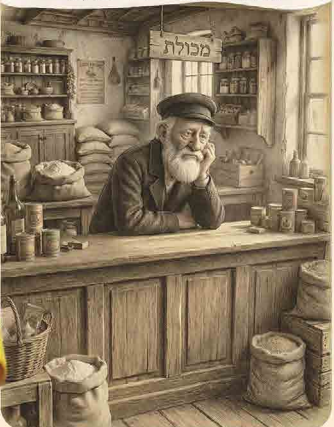

יגל עוצם עיניים ונזכר בספור של סבא...

כשהחפץ חיים הבין זאת, הוא סגר בצדקרים כדי שגם הם ירוחו.

אבל בגלל זה, שאר המוכרים בצירה נשארו בלי פרנסה.

נראה אותך

חידה: מי היה גיסו של ר' יוחנן?

תשובה מפרשת שמני חלקיהו

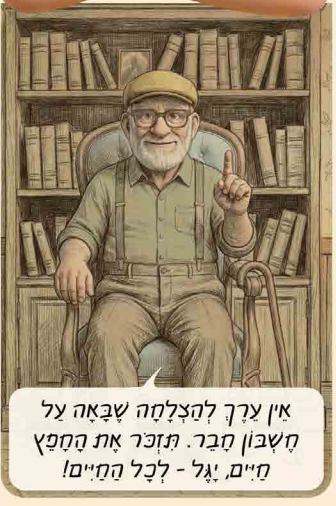
הילד/ה הזוכה נעמה סיבוגי מנתניה

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

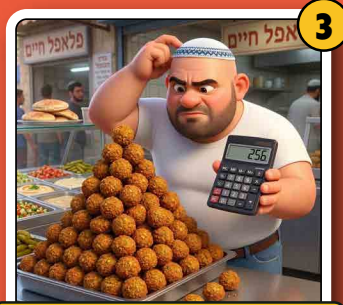
סבא צודק... אני אהיה כמו החפץ חיים!

אין צורך להצלחה שבאה על השבון חבר. תזכר את החפץ חיים, יגל - לכל החיים!

ובסוף הוא פשוט סגר את המכלת לגמרי! הוא ומר למצן האחרים.

הייתי סקרן לגעת כמה כבר הכנתי

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

מעניין מה גורם לערכה להיות כזה גבוה

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

חשוב להדגיש שאני רואה מצויין

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

אומרים גם יגל וליבי

שבת שלום לכם ילדים חביבים ואהובים.

איך אתם מרגישים?

יגל וליבי: הפעם ילדים ישנה הלכה חשובה ביותר והיא מצויה גם לבנים וגם לבנות.

יגל: האם מתר להסתרק במסרק או במברשת בשבת קדש?

ליבי: אולי נוקא לבנות אסור, בגלל שיש להן שער ארוך.

יגל: האמת שגם לבנים אסור למרות שיש להם שער קצר, והאסור הוא משום 'גוזז'. אבל מתר להסתרק עם מברשת שהשערות שלה רכות - כמו שיש לתינוקות - שהיא לא יכולה לתלש שער מהראש.

ליבי: איזו זכות ללמוד ואיזו זכות יש לנו גם ללמוד, וגם לכם יכולה להיות זכות גדולה לזכות את החברים בפתה ואת המשפחה.

יגל וליבי: זהו זה ילדים מתוקים, למדנו עוד דבר חשוב בהלכות שבת: יהי רצון שנוזקה לשמור את השבת כהלכתה.

להתראות בשבוע הבא בעזרת ה'

טובה מאוד! ה' איתנו! אל תפחדו! הם לא פחדו להגיד את האמת גם כשכולם סביבם חשבו אחרת.

ילדים יקרים, לפעמים כולם סביבנו אומרים דבר אחד, אבל אנחנו יודעים שזה לא נכון או לא טוב. בדיוק כמו כלב ויהושע, ה' רוצה שנהיה אמיצים ונגיד את האמת גם כשזה קשה, ונאמין שעם ה' לצידנו אפשר להצליח בכל מצב!

פרשת שבוע אומרים

פרשת שלח

משה שלח שנים עשר מרגלים לתור את ארץ כנען. הם היו האנשים הכי חשובים בעם ישראל, נשיא מכל שבט. משה ביקש מהם לבדוק את הארץ ולחזור עם דוח חוות דעת אמיתי. האם הארץ טובה? האם יש בה פירות יפים? האם האנשים שגרים בה חזקים?

אחרי ארבעים יום חזרו המרגלים. הם הביאו איתם אשכול ענבים ענק, רימונים ותאנים - פירות יפים ומיוחדים שמעולם לא ראו כאלה. הארץ אכן זבת חלב ודבש, יפה ומדהימה. אבל אז קרה משהו עצוב מאוד. עשרה מרגלים התחילו לספר לעם סיפור מפחיד: "הארץ אוכלת את יושביה! האנשים שם ענקים! אנחנו היינו בעינינו כחגבים!" העם שמע את הדברים ופרץ בכבי גדול. כולם פחדו ולא האמינו שה' יכול לעזור להם.

אבל שנים מהמרגלים, כלב ויהושע, קמו ואמרו בקול רם: "הארץ

מצאו 10 הבאים

מהו

הפסוק למסע צפורה

הילד/ה הזוכה
שלום ליאני
מנתניה

תשובה מפרשת שמיני:
"את פלערב למינן"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

לביתה לשתות מן הבקבוק, לא עבר זמן ובדרך נס קמה הילדה בריאה ושלימה כאילו לא היתה אף פעם חולה! כשמעו אנשי העיירה על הנס של רפואת הצדיק הלכו כולם אל הצדיק ובקשו ממנו שיתן גם להם מהמים המיוחדים שרפאו את הילדה, בגלל שחשבו שהרב נתן לה תרופת

פלא מיוחדת, אמר להם הצדיק שמים אלו הם לא תרופה אלא הדמעות הרבות שירדו מעיניו שהתפלל מכל לבו על הילדה החולה, וה' יתברך לא נועל דלתות שיערי דמעה ושלח במהרה את רפואתה.

סיפורי צדיקים

שערי דמעה

בעיירה קטנה חיה לה אשה אלמנה וענייה ולה בת יחידה, יום אחד היתה הבת חולה מאד, והרופאים אמרו שחייה בסכנה, האלמנה היתה בצער גדול והלכה במהירות אל הצדיק, ר' מיכל מזלוטשוב כשהיא מתחננת אליו שיעזור לה וירפא את בתה החולה, אמר לה הצדיק שהכל מאת ה' יתברך ואינו יכול לעשות כלום. אבל הבטיח לה שיתפלל בכל כוחו על הילדה.

כשיצאה האלמנה מביתו של הצדיק, נכנס הצדיק לחדרו והתפלל ובכה מעומק לבו לבורא עולם שירפא את הילדה החולה. לאחר כמה שעות של בכי יצא הצדיק מהחדר ונתן לשמש שלו בקבוק קטן מלא במים, וציווה עליו לתת אותם לאלמנה שתיתן לבתה החולה לשתות מהם. מיד רץ השמש לבית האלמנה ונתן לה את הבקבוק, ובאותו הרגע נתנה האמא

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

תמנון

יצור חכם עם שמונה זרועות

התמנון הוא אחד היצורים המפתיעים ביותר שה' יתברך ברא בים. יש לו שמונה זרועות ארוכות, ועליהן כפתורי יניקה שמאפשרים לו להאחז בחפצים. הוא יכול להרגיש, לטעם ולתפס דברים בעזרת הזרועות שלו.

התמנון נחשב לאחד מבעלי החיים החכמים ביותר בים. הוא יודע לפתח קפסאות, לפתור בעיות ולזכור דברים לאורך זמן.

כאשר יש סכנה, הוא יכול לשנות צבע במהירות ולהתמזג עם הסביבה. זה עוזר לו להסתתר מאויבים ולברוח ממצבים מסכנים. בנוסף, הוא מסוגל להוציא ענן דיו כשהוא שמבלבל את האויבים.

לתמנון אין עצמות, ולכן הוא יכול להדחס

למקומות קטנים מאוד. הוא חי בדרך כלל במערות או בין סלעים בקרקעית הים.

התזונה שלו כוללת סרטנים, דגים קטנים ורפיונות. יש לו שלושה לבבות, דבר מיוחד מאוד בעולם החי.

כאשר הוא שוהה, הוא משתמש במים כדי להניע את עצמו במהירות.

חיי התמנון אינם ארוכים, אך הם מלאים פעילות וחכמה. האמא שומרת על הביצים שלה במסירות עד שהן בוקעות.

התמנון מלמד אותנו עד כמה עמקה ומגונגת הבריאה שה' יצר. בכל פרט קטן בו אפשר לראות את חכמתו הגדולה של הבורא יתברך.

בונים
אמפרייה
לכבוד בורא
עולם

קהל ישיבת יהל ליבני

בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

קליניקה
לטיפול בחיילים
פוסט טראומה
ברוח היהדות

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

אולם מרכזי
לשיעורי הרב
כ-1500 מקומות

בית תמחוי
"המסעדה"

סלי מזון
למשפחות נזקקות

ישיבה
של 1200 בחורים

בית מדרש
מפואר

היו שותפים בפעילויות הרב

סכום אחר
לתרומה

מטר 720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

מטר חצי 360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

מטר רבע 180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לטוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לעילוי נשמת
מרים בת רובידה

לעילוי נשמת
הרב אריה עובדיה בן עזיה

להצלחת
אריאל שרה בת דנה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה